JUDr. PhDr. Zdeněk Fiala, Ph.D.
Fakulta bezpečnostního managementu PA ČR v Praze
Katedra veřejné správy

K postavení služebního funkcionáře v kázeňském řízení a řešení námitky podjatosti

Postavení služebního funkcionáře jako subjektu kázeňského řízení způsobilého k jeho vedení je právně odvozováno ze zákonného základu. Ustanovení § 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOSP“) určuje osoby, které jsou oprávněny rozhodovat o právech a povinnostech příslušníků ve věcech služebního poměru jménem státu, a označuje je termínem služební funkcionář. Předmětné ustanovení tak určuje věcnou příslušnost ve smyslu ust. § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“): „*Věcná příslušnost určuje orgán, který má v dané věci z hlediska hmotněprávních kategorií působnost (jde o vztahy, v nichž je povolán plnit své úkoly) a pravomoc (tj. je oprávněn vydávat v dané věci individuální správní akty). Úprava věcné příslušnosti musí vycházet i z organizace správy a do ní zabudovaných instančních vztahů, proto je její součástí i určení orgánu, který rozhoduje v prvé instanci.*“[1]

Primární pravomoc jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru svěřuje zákon řediteli bezpečnostního sboru. Ustanovení § 2 ZOSP však vytváří současně prostor pro decentralizaci, když jej zmocňuje tuto svou pravomoc dále delegovat na vedoucí organizačních částí bezpečnostního sboru. Rozsah kázeňské pravomoci je tak dále stanoven rovněž příslušnými interními akty řízení (služebními předpisy). V těchto předpisech bývá vedle kázeňské pravomoci zpravidla vymezena současně pravomoc personální, tj. určuje se kterému konkrétnímu služebnímu funkcionáři je příslušník podřízen.[2] Ustanovení § 2 ZOSP a na jeho základě vydané interní akty řízení tak v sobě vedle určení věcné příslušnosti k provedení kázeňského řízení zahrnují i prvek tzv. instanční příslušnosti, neboť z nich lze dovodit, který služební funkcionář bude příslušný jako odvolací orgán.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 11. 2004, sp. zn. 3 Ans 2/2004–62 se v této souvislosti uvádí, že je v rámci rozhodování ve věcech služebního poměru „…*kladen důraz na to, aby odpovědnost za rozhodování o služebně právních věcech byla jednoznačně dána konkrétní osobě, tj. aby v tomto ohledu v rámci policie existovala pokud možno jednotná a ve vztahu k policistům ve služebním poměru jednoznačně čitelná struktura rozhodování.“* Konkrétně u Policie České republiky je tak např. k tomu, aby služební funkcionář mohl vést dané kázeňské řízení, podmínkou to, aby byl nadřízeným obviněného příslušníka ve smyslu organizační struktury asoučasně aby typová závažnost projednávaného jednání odpovídala takovému

[1] HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo: obecná část*. 9. vyd. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 261.
[2] Srov. Závazný pokyn policejního prezidenta č. 75/2013, o personální a kázeňské pravomoci.

druhu kázeňského trestu, který je oprávněn uložit.[1] V rámci Vězeňské služby České republiky pověřil generální ředitel výkonem kázeňské pravomoci ředitele věznic, obdobně je tomu u Celní správy – ředitele celních úřadů. U Hasičského záchranného sboru byla tato pravomoc svěřena kancléři. Z uvedeného vyplývá, že u každého jednotlivého bezpečnostního sboru je systém určení kázeňské pravomoci nastaven odlišně.

Ve věcech služebního poměru ředitele bezpečnostního sboru jedná a rozhoduje jménem státu ministr, jemuž je ředitel bezpečnostního sboru odpovědný za činnost bezpečnostního sboru nebo z výkonu funkce podle zvláštního právního předpisu,[2] ve věcech služebního poměru ředitele Bezpečnostní informační služby jedná a rozhoduje vládou určený člen vlády, nestanoví-li zvláštní právní předpis[3] jinak, a ve věcech služebního poměru ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů jedná a rozhoduje předseda vlády (dále jen nadřízený ředitele bezpečnostního sboru).

Ve věcech služebního poměru příslušníků zařazených ve škole nebo školském zařízení, které nejsou organizační částí bezpečnostního sboru, jedná a rozhoduje nadřízený ředitele bezpečnostního sboru. V rozsahu jím stanoveném může ve věcech služebního poměru příslušníků zařazených ve škole jednat a rozhodovat ředitel školy.

Ve věcech služebního poměru příslušníků Policie České republiky povolaných k plnění úkolů v Ministerstvu vnitra a příslušníků zařazených v Policejní akademii České republiky jedná a rozhoduje ministr vnitra. V rozsahu jím stanoveném může ve věcech služebního poměru příslušníků povolaných k plnění úkolů v ministerstvu jednat a rozhodovat vedoucí organizační části ministerstva a ve věcech služebního poměru příslušníků zařazených v policejní akademii rektor policejní akademie.

„*Ministr vnitra má pravomoc rozhodovat ve věci služebního poměru příslušníků Policie ČR v některých případech (§ 2 odst. 3 a 4 služebního zákona). Při konfrontaci s § 4 odst. 2 policejního zákona je pak zjevné, že ministr vnitra má možnost povolat kteréhokoli policistu do „své sféry“, v níž bude jako nadřízený služební funkcionář rozhodovat ve věcech služebního poměru daného příslušníka. Soud připomíná, že právo není možné vykládat formalisticky, ale je nutné zohlednit i faktickou stránku jeho aplikace, reálné pravomoci institucí a záruky proti zneužití právních institutů. Aktuální právní úprava ve služebním a policejním zákonu umožňuje, aby ministr vnitra, pokud by to bylo v souladu s jeho vůlí, mohl rozhodovat ve věci služebního poměru kteréhokoli policejního příslušníka.*“[4]

Zjednodušeně lze shrnout, že postavení služebního funkcionáře zákon přiznává ministrovi, pověřenému členu vlády, předsedovi vlády a řediteli bezpečnostního sboru. Ředitel bezpečnostního sboru a ministr vnitra pak mohou tuto svou pravomoc dále delegovat na:

---

[1] Srov. např. článek 12 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 75/2013, kterým se stanoví rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie České republiky (personální pravomoc).

[2] Viz např. § 5odst. 3 zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

[3] Viz např. ust. § 4 zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

[4] Rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. 3 Ad 3/2016.

- vedoucí organizačních jednotek bezpečnostního sboru,
- ředitele škol a školských zařízení,
- vedoucí organizačních částí ministerstva,
- rektora policejní akademie,
- ředitele organizačních složek státu, které jsou zřízeny k plnění úkolů ministerstva.

Nutno doplnit a zdůraznit, že „*Podmínkou výkonu oprávnění rozhodovat jménem České republiky ve věcech služebního poměru ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 služebního zákona není existence služebního poměru na straně služebního funkcionáře. Ve věcech služebního poměru tedy může rozhodovat i osoba, která není ve služebním poměru, ale „pouze" v pracovněprávním vztahu k Policii České republiky - České republice (např. vedoucí personálního odboru nebo ekonomický ředitel krajského ředitelství policie). Rozhodující skutečností zakládající její pravomoc, je právě delegace této pravomoci ředitelem bezpečnostního sboru.*"[1]

Obecně lze tedy říci, že **věcná příslušnost k provedení kázeňského řízení** v prvním stupni přísluší tomu služebnímu funkcionáři, který má ze zákona nebo na jeho základě vydaného služebního předpisu či přímo na základě delegace *„ad hoc"* nad obviněným příslušníkem tzv. kázeňskou pravomoc, přičemž platí, že nelze-li určit, který služební funkcionář je příslušný ve věci rozhodovat, určí příslušného služebního funkcionáře ředitel bezpečnostního sboru.

V aplikační praxi se často diskutuje o tom, zda může služební funkcionář jemu delegovanou kázeňskou pravomoc dále, byt zčásti, delegovat na jiného příslušníka, popř. příslušníky, kteří touto pravomocí nedisponují. K tomu lze říci, že služební funkcionář takovýmto oprávněním ze zákona nedisponuje, tato pravomoc přísluší jen řediteli bezpečnostního sboru. Proto není ani možné, aby služební funkcionář postoupil věc jinému služebnímu funkcionáři. Přípustné je však již to, aby jím řízené příslušníky, popř. civilní zaměstnance (srov. výše citovaný rozsudek) pověřil provedením úkonů v řízení, s výjimkou vydání konečného rozhodnutí ve věci.

V „běžném" správním řízení se v této souvislosti setkáváme s rozlišováním mezi zpracovatelem coby osobou, která provádí jednotlivé procesní úkony a se kterou mají účastníci řízení v dané věci jednat a na niž se mají v případě potřeby jmenovitě obracet, a oprávněnou úřední osobou, jenž za dané správní řízení odpovídá a podepisuje meritorní rozhodnutí. V podmínkách rozhodování ve věcech služebního poměru by pak mělo přirozeně platit, že služební funkcionář pověří úkony v kázeňském řízení nadřízeného obviněného příslušníka, je-li to s ohledem na okolnosti možné a vhodné.[2] Nicméně koho konkrétně v rámci svého útvaru, popř. organizačního článku

[1] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 27. 11. 2013, sp. zn. 3 Ads 133/2012.

[2] Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, sp. zn. 1 As 303/2016 – 64: „*Na základě tohoto úředního záznamu příslušný služební funkcionář plk. K. vydal dne 13. 2. 2013 (čj. KRPB-35494/ČJ-2013-0600NT). Záznam o zahájení řízení o kázeňském přestupku. Provedením úkonů spojených s vedením řízení byl pověřen plk. D. S ohledem na výše popsaná ustanovení tak byl plk. D. současně osobou, k jejímuž podnětu bylo řízení zahájeno, oprávněnou úřední osobou (pověřeným příslušníkem) a osobou, která měla být v řízení vyslechnuta. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém předcházejícím rozsudku, u osoby, z jejíhož podnětu je kázeňské řízení zahájeno, se předpokládá jistá míra zájmu na výsledku tohoto řízení. Z výše uvedeného je pak zjevné, že objektivně bylo nutno pochybovat*

útvaru, provedením úkonů spojených s řízením pověří, je výlučně na rozhodnutí služebního funkcionáře, pokud tato jeho úvaha není určitým způsobem omezena interní akty řízení.[1]

Zákon o služebním poměru a ani interní akty řízení nestanoví formu takového pověření. V každém případě však musí být pověřená osoba, popř. osoby poznamenány ve spise a účastníci řízení se o tom vyrozumí. Nabízí se proto, aby informace o pověřených osobách byla již součástí oznámení o zahájení kázeňského řízení a při nejbližší příležitosti byli účastníci řízení o této skutečnosti znovu výslovně při ústním jednání informováni a přinejmenším k jejich dotazu jim bylo sděleno, jakou roli pověřená osoba, popř. osoby v daném kázeňském řízení sehrávají. K tomu je třeba zdůraznit, že tato vědomost je jednak důležitá pro adresnost následných jednání účastníků a dále souvisí i s případnou úvahou o podjatosti daných osob a ve spojení s tím i s řízením o jejich vyloučení z projednávání a rozhodování ve věci.

Služební funkcionář, příp. jednotlivé pověřené osoby, musí v kázeňském řízení vystupovat vždy nestranně. Nástrojem pro zajištění tohoto požadavku je **institut vyloučení z projednávání a rozhodování ve věci pro tzv. podjatost**, jež je obecně pro veškerá správní řízení zakotven v ustanovení v § 14 SŘ a to jak pro řízení před orgánem I. stupně, tak i pro odvolací řízení. Podjatost přitom může přicházet v úvahu buď s ohledem na poměr služebního funkcionáře, příp. jím pověřených osob, k věci, nebo účastníkům řízení či jejich zástupcům, a to ve spojení se zájmem na výsledku řízení. Vedle vyloučení pro podjatost přichází v režimu správního řízení v úvahu i vyloučení toho, kdo rozhodoval v téže věci v jiném stupni řízení. Podjatost služebního funkcionáře, popř. pověřené osoby, je oprávněn namítat účastník řízení, a to od okamžiku, kdy se o skutečnostech podjatosti dozví, a musí tak učinit bezodkladně, jinak se k jeho námitce nepřihlíží. Námitky podjatosti by měly směřovat k přímému nadřízenému služebního funkcionáře, popř. služebnímu funkcionáři, jde-li o námitku podjatosti vůči osobě, kterou provedením řízení pověřil.

Vedle toho platí, že v případě, kdy se o důvodech podjatosti dozví sám služební funkcionář či pověřená osoba, je povinen (povinna) tuto skutečnost neprodleně oznámit. Podjatá osoba je oprávněna provést jen takové úkony, které nesnesou odkladu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, čj. 7 A 192/2000 – 76, *„vznesení námitky podjatosti způsobuje, že v řízení o věci samé nesmí být pracovníkem správního orgánu, proti němuž byla námitka podjatosti vznesena, činěny žádné úkony, vyjma úkonů neodkladných. Má-li mít procesní rozhodnutí o tom, zda je pracovník správního orgánu vyloučen, smysl, musí předcházet rozhodnutí o věci samé. Je-li tedy námitka podjatosti vznesena, je pracovník, jemuž jinak projednání a rozhodnutí ve věci přísluší, povinen vyčkat až do rozhodnutí o vznesené námitce; rozhodovat o této námitce dodatečně zákon neumožňuje. Jiný postup je procesní vadou, která ve svém důsledku mohla mít podstatný vliv na zákonnost napadeného*

o nestrannosti plk. D. Přitom služebnímu funkcionáři (plk. K.) nic nebránilo v tom, aby prováděním úkonů v řízení pověřil jiného příslušníka.“

[1] Srov. např. Pokyn ředitele KŘP Jmk č. 77 ze dne 02. 10. 2012, ve znění změn a doplnění, k dílčí úpravě personální a kázeňské pravomoci a k některým postupům ve věcech služebního poměru a věcech kázeňských, v článku 3 odst. 4 je stanoveno oprávnění služebního funkcionáře pověřit policistu nebo zaměstnance v jeho působnosti (pozn. ve smyslu řízeného útvaru nebo organizačního článku) úkony řízení s podmínkou zařazení alespoň v 7. tarifní třídě.

rozhodnutí o věci samé, a zakládá důvod pro zrušení rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.“

O tom, zda je služební funkcionář, popř. osoba pověřená úkony v řízení, z rozhodování ve věci vyloučena, rozhoduje přímý nadřízený služebního funkcionáře, příp. jde-li o námitku vůči pověřené osobě ten služební funkcionář, který ji pověřil. O vyloučení rozhoduje formou usnesení, které se v případě rozhodování k námitce účastníka vyhotovuje písemně a doručuje, a v případě rozhodování o oznámení možné podjatosti služebním funkcionářem či pověřenou osobou pouze poznamenává do spisu. V případě, že bude služební funkcionář vyloučen z projednávání a rozhodování věci z důvodu podjatosti, ředitel bezpečnostního sboru určí jiného služební funkcionáře, který bude příslušný ve věci rozhodnout, případně by mohl ve věci rozhodnout sám. Dojde-li „toliko“ k vyloučení pověřené osoby, je třeba, aby služební funkcionář učinil potřebná opatření k zajištění řádného provedení dalšího řízení, tzn., provedením úkonů v řízení pověří jiného příslušníka či zaměstnance v jím řízeném útvaru nebo organizačním článku útvaru, popř. provede řízení sám.

K problematice možné podjatosti služebního funkcionáře v rámci kázeňského řízení se v minulosti vyjadřovala i soudní judikatura. Tak např. již v rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. 53 Ca 2/2008 se uvádí: „*Nezákonně postupoval i žalovaný, který přes námitku podjatosti výslovně uplatněnou žalobkyní v rozhodnutí o odvolání…o této nerozhodl a v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že „pokud jde o tvrzení, že v řízení nebyla řešena otázka podjatosti služebního funkcionáře, toto je neopodstatněné, neboť zákon o služebním poměru takový ins*titut nezná*…a dále uvedl, že právní úprava obsažené ve správním řádě, kterou má odvolatelka na mysli, se na řízení ve věcech služebního poměru nevztahuje“ V tomto se však žalovaný mýlí.*“ I přesto se však v aplikační praxi k institutu tzv. podjatosti přistupovalo mimořádně zdrženlivě, patrně z obavy že by tento institut mohl paralyzovat institut služební kázně.

Tomek ve svém článku „Může být služební funkcionář (ne)podjatý“ v této souvislosti vyslovil názor, že by „*aplikace ustanovení § 14 správního řádu mohla vést až k nesmyslné eskalaci podávání námitek pro podjatost služebního funkcionáře.*[1] Tomkovi lze v tomto směru přisvědčit v tom smyslu, že z postavení služebního funkcionáře jednoznačně vyplývá, že ve vztahu k jeho podřízeným půjde vždy o blízký služební styk, který se za dobu společné služby stále prohlubuje, včetně znalosti společných zážitků, akcí, apod. Tato skutečnost je již historicky dána. Interpersonální vztahy uvnitř bezpečnostních sborů jsou postupně budovány již od základního vzdělávání přes odborné vzdělávání a různé odborné kurzy, což se projevuje jak v horizontálních, tak i vertikálních vztazích (např. původně podřízený příslušník se stává nadřízený a naopak). Vzniklé osobní vazby tak nelze v žádném případě vyloučit.

Na druhou stranu je však třeba uvést, že podle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveném v rozhodnutí ze dne 27. 11. 2013, sp. zn. 3 Ads 133/2012 – 20. „*samotný vztah nadřízenosti a podřízenosti služebního funkcionáře a jemu podřízeného příslušníka vyplývající ze služebního poměru není sám o sobě takovou skutečností, která by mohla založit důvodné pochybnosti o tom, že by služební funkcionář nebyl schopen ve věci služebního poměru příslušníka nestranně*

[1] Srov. TOMEK, Petr. Může být služební funkcionář (ne)podjatý? In: *Naše policie*. Číslo 9-10, ročník 2010, s. 10-11.

a objektivně jednat a rozhodnout. Podjatost služebního funkcionáře nemůže být dána ani v případě, že služební funkcionář vychází při projednání kázeňského deliktu z vlastních zjištění o plnění služebních povinností příslušníkem. Tím by totiž byla popřena samotná podstata kázeňské pravomoci služebního funkcionáře. Ke vztahu vyplývajícího ze služebního poměru musí přistoupit další skutečnost (např. blízký příbuzenský poměr, vyostřené osobní spory), která by založila výrazně pozitivní či negativní poměr služebního funkcionáře k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, z něhož by vyplýval takový jeho zájem na výsledku řízení, že by bylo důvodné pochybovat o jeho nepodjatosti". V citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud také připomněl, že nestrannost nemůže být hodnocena subjektivním hlediskem služebního funkcionáře, zda se cítí být podjatým, ale jde o objektivní úvahu o tom, zda lze o jeho podjatosti důvodně pochybovat.

Stejně tak podle Ústavního soudu „*Za objektivní ovšem nelze považovat to, jak se nestrannost osoby pouze subjektivně jeví vnějšímu pozorovateli, tj. účastníkovi řízení, nýbrž to, zda reálně neexistují objektivní okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že tato osoba určitým, nikoliv nezaujatým poměrem k věci disponuje.*"[1] „*Otázka podjatosti proto nemůže být postavena nikdy zcela najisto. Nelze ovšem vycházet pouze ze subjektivních pochybností osob zúčastněných na řízení, nýbrž i z právního rozboru skutečností, které k těmto pochybnostem vedou."*[2] Jinak vyjádřeno, při posuzování možné podjatosti služebního funkcionáře, popř. jím pověřených osob, není přípustné vycházet pouze z pochybností o poměru k projednávané věci nebo k osobám, jichž se řízení přímo dotýká, nýbrž i z hmotně právního rozboru skutečností, které k těmto pochybnostem vedly.

K vyloučení těchto osob z projednání a rozhodnutí věci může dojít teprve tehdy, když je evidentní, že jejich vztah k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat. Proto také Nejvyšší správní soud ve výše posuzované věci shledal vadu řízení v tom, že služební funkcionáři prvního i druhého stupně nepostupovali v souladu s § 14 odst. 3 SŘ a bezodkladně poté, co se dozvěděli o okolnostech nasvědčujících, že jsou vyloučeni, neuvědomili svého služebně nadřízeného a ve věci rozhodli. Takováto vada porušuje právo na spravedlivý proces. Obdobně Nejvyšší správní soud v jiné věci dospěl k názoru, že služební funkcionář zatížil řízení vadou, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí, když nadále jako pověřený příslušník vystupoval plk. D., aniž by byla námitka jeho podjatosti řádně vypořádána, přičemž odkaz na to, že zákon o služebním poměru institut podjatosti nezná a že je pověřený příslušník povinen plnit svoje povinnosti nestranně, považoval soud v tomto směru za nedostačující.[3]

Z výše uvedené judikatury vyplývá, že **ustanovení § 14 SŘ je plně aplikovatelné i v případě kázeňského řízení, ovšem s tím, že v rámci subordinačních vztahů nemůže podjatost bez dalšího založit pouhý vztah nadřízenosti a podřízenosti, ale musí přistoupit též další okolnosti, které objektivně zakládají pochybnosti o nepodjatosti příslušného služebního funkcionáře a případně též dalších v řízení pověřených osob, přičemž tyto**

[1] Srov. Nález Ústavního soudu, sp. zn. I. ÚS 167/94 ze dne 27. 11. 1996.
[2] Srov. Nález Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 105/01 ze dne 3. 7. 2001.
[3] Srov. rozhodnutí Nejvyššího správní soudu, sp. zn. 1 As 303/2016 ze dne 21. prosince 2016.

pochybnosti (důvody) musí být vždy řádně vypořádány, a to postupem, který předjímá správní řád.

Uvedené závěry potvrzuje i nedávné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. října 2017, sp. zn. 7 As 281/2016 – 26, v němž se soud vyjadřoval **k podjatosti policejního prezidenta**: „*Podle názoru zdejšího soudu lze danou (velmi specifickou) situaci řešit méně invazivním postupem (při zachování práv účastníka řízení ve věci služebního poměru). Jak vyplývá ze shora uvedeného, pokud bude v řízení ve věci služebního poměru namítána podjatost policejního prezidenta (který má rozhodovat o odvolání), je nutno předložit námitku podjatosti ministrovi vnitra k posouzení. Pokud ji ministr vnitra shledá důvodnou, je oprávněn (i přes znění § 14 odst. 4 správního řádu) určit nepodjatého služebního funkcionáře z řad funkcionářů působících u Policie ČR (např. na základě pravidel obsažených ve vnitřním předpisu – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3 Ads 133/2012 - 19). Jiný výklad by vedl k faktické nemožnosti určit osobu, která je oprávněna rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie ČR. V této souvislosti lze zmínit i to, že podobná situace může nastat u ústředních orgánů státní správy, přičemž zákonodárce rovněž nestanoví, že by bylo nutno předat věc systémově nepodjatému orgánu, kterému zákon nesvěřil kompetenci rozhodovat (§ 14 odst. 6 správního řádu). Viz výše. Určení příslušného služebního funkcionáře ministrem vnitra lze pak považovat i za garanci nestranného rozhodování, resp. za pojistku proti příp. ovlivnění služebního funkcionáře (kterému byla daná věc přidělena ministrem vnitra) ze strany policejního prezidenta.“*

Literatura

HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo. Obecná část*. 8. vyd. Praha: C. H. Beck, 2012. ISBN 978-80-7179-254-3.

PRŮCHA, Petr. *Správní řád s poznámkami a judikaturou*. Praha: Leges, 2015

POTĚŠIL, Lukáš; HEJČ, David; RIGEL, Filip; MAREK, David. *Správní řád. Komentář*. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2015.

Rozhodovací činnost/rozhodnutí správních soudů. [cit. 2017-11-3]. Dostupné na www: http://www.nssoud.cz

TOMEK, Petr. Může být služební funkcionář (ne)podjatý? In: *Naše policie*. Číslo 9-10, ročník 2010, s. 10-11

TOMEK, Petr. *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s komentářem*. 2. aktualizované vydání. Praha: Anag, 2012, s. 462. ISBN 978-80-7263-752-2.

Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění.

Zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v platném znění.

R E S U M É

V první části příspěvku autor vymezuje postavení služebního funkcionáře coby subjektu kázeňského řízení, v druhé části příspěvku je pak věnována pozornost otázce uplatnění institutu tzv. podjatosti v kázeňském řízení ve světle soudní judikatury. Autor upozorňuje především na nutnost aplikace § 14 správního řádu při řešení vznesených námitek.

Klíčová slova: kázeňské řízení, služební funkcionář, podjatost.

S U M M A R Y

FIALA, Zdeněk: TO THE POSITION OF HEAD OFFICER IN DISCIPLINARY PROCEEDINGS AND TO THE SOLUTION OF THE INSTITUTE OF BIAS

In the first part of the article, the author defines the status of the head officer as a subject of disciplinary proceedings. In the second part of the paper, the attention is paid to the question of applying the institute of bias in disciplinary proceedings in the point of view of judicial case-law.

Keywords: disciplinary proceedings, bias, officer.